

12. říjen 373

Roddar je prý již téměř před branami. Nestihneme to, zní mi ta krutá pravda v uších. Velký Komtur však řekl, že společně s vybranými mistry zajistí dostatek času, aby se dílo a daleká cesta podařila. Od včerejšího dne jsou zavřeni v nejsvětější síni, kde dříve spočívalo vejce a uskutečňují svůj plán. Šušká se, že sesílají neskutečně mocný rituál, který zabrání dostat se vladaři do Svatyně dřív, než poslední bratr opustí město. I mě mravenčí v kostech, jak se kolem děje něco nepopsatelného. Velký Draku, ochraňuj nás a naše poslání.

soumrak

Je mi smutno u srdce, že by na nás mělo být zapomenuto. Snažím se splnit úkol, který mi nejvyšší svěřil, jak nejlépe dokážu. Ale proč bych nezanechal za sebou i šanci opuštěným bratrům zjistit, co se ve skutečnosti stalo. Není čas sepsat už víc, než se mi povedlo doposud, ale alespoň tyto kusé poznámky ukryji, aby je jen ti, které provází přízeň draka, dokázali odhalit naši minulost. Ať každý, kdo bude číst i jen střípek této pravdy na chvíli spočine v tichém rozjímání a vzpomínce, za co jsme bojovali a zemřeli.

půlnoc

Poslední z bratrů, kteří zde nezůstávají, opustil Západní Cíp. Povedlo se, řád a jeho odkaz přetrvá do budoucnosti. Jaká to však bude budoucnost, to si nedovoluji ani hádat. Komtur a zbylí hrdinové dokonali své dílo a já nyní můžu dokončit poslání, který mi svěřili. Zavřu a zabezpečím cestu, aby nikdo nemohl bratry následovat. Zanechám však střípky, které pomohou poznat pravdu, aby tak nebyla nikdy zapomenuta. Toto jsem Komturovi však neřekl, abych jeho ztrápené mysli nepřidělával další starosti.

před svítáním

Stojíme na věži komendy a shlížíme do kraje. Před chvílí jsem Komturovi oznámil, že jsem poslání splnil. I přes únavu v jeho očích se usmál a vypadá to, jako by z něj spadla tíha posledních dní. Vypadal, jako by za těch pár dní zestárnul o desítky let. On i poslední věrní, kteří mu stáli po boku. On i ostatní vypadají, že se se svým osudem již smířili. Očekávají vladaře každou hodinou, cítíme to všichni v kostech, jak se k městu blíží neskutečně silná vůle.

svítání

Komtur se na mě obrátil a nasadil mi kolem krku mohutný šperk, který poslední dny nosil on. Myslel jsem, že ucítím ránu jako z nebe, ale nestalo se nic. Usmál se na mě, poplácal mě po rameni a vyřkl poslední rozkaz, který mi dal. Ne protestoval jsem, jeho pohled jasně vypovídal, že tentokrát rozkaz splním. Učinil jsem tak. Mezitím, co zbylí členové Dračího řádu vyčkávají na zúčtování s Roddarem, já odcházím do podzemních síní, kam mě komtur poslal. Blíží se konec, konec řádu, ale padneme jako hrdinové.